

A Miskolci Egyetem főépülete 1966-ban és 2010-ben

Előszó

Ez a kötet, AZ ÉN EGYETEMEM, régi és újabb – különböző helyeken megjelent – írásaimból állt össze. Többségük *A Mi Egyetemünk* című újságban jelent meg a hetvenes években, más részük máshol. Néhány, eleddig nem publikált mű is ide kívánczolt, mint például kari előterjesztések, szaksztély-prezentációk. Arra vigyáztam, hogy az igazán szakmai jellegű dolgozataim ne kapjanak helyet a gyűjteményben. Ennek ellenére, jómagam számára is különös élmény a sokfajta íz ilyen módon koncentrálni. Nem biztos, hogy az egyetem pont ilyen volt. De én ilyennek láttam.

Az ember nem gondolná, mennyi baj van egy ilyen kötettel. Először jó lenne rögzíteni, hogy kiről-miről szóljon a dal. Egy emberről, vagy egy intézményről. A szerző fontos-e, aki egész életét a miskolci Egyetemvárosban dolgozta végig, vagy az egyetem maga, sok-sok kitűnő kollegával, akiket a hetvenes években mutat be egy-egy miniprotré, s akiknek jó része bizony ma már nincs közöttünk. A legnehezebb annak az eldöntése, hogy kiket szeretnék olvasónak megnyerni. Közeli ismerősöket, mai tanárokat, mai hallgatókat, végzett tanítványaimat, esetleg az űripar és a kohászati meg a műanyagipar számos szakemberét, akik-

kel évtizedek során együtt dolgoztam, s akik nem ismerik ezt az irkafirkáló oldalamat. Esetleg a hely, illetve kortörténetészeknek meg a mai fiataloknak fontos lehet az is, hogy – szemben a ma divatos múltfeketítéssel – a nyilatkozó egyetemi kollégák tartalmas és igen sikeres szakmai életet éltek, ami máig büszkeséggel tölthet el minden miskolci polgárt.

Egyetemi tanárként persze jól tudom, hogy a saját pályám fő vonala nem ez, hanem egyrészt a szakmai profilom, ami a kohász-röntgenmetallográfus-fémtanász-anyagtudós-polimeres-úrtechnikus vonal mentén látványos ugribugrit mutat, másrészt a szacikkek és előadások, amelyek valamit visszaadnak ebből a széles spektrumból.

Az író ír, az idő meg múlik. Mivel jelentős egyetemi tisztségeim nem voltak, csak az oldalon kívülről bekiabálva próbáltam befolyásolni a történéseket. Az egyik hosszú harcom az anyagtudományért és az anyagmérnöki szakért folyt – sikerrel. Mára Miskolcon anyagtudományi a kar és a doktori iskola is. A másik harc – a magyar űripár megvalósítása – még folyik, a siker bekasszírozása az utódokra vár.

Scripta manent – mondják, és igazuk van, kötetembe becsatoltam néhány opust, ami az egyetemi meccs hevében keletkezett és jelzi, hogy talán több is voltam, mint lelkes szurkoló.